Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 3. Den 1. November 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Guds Børn og Verdens Børn.

(Oversat fra Engelsk).

Salige ere I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder, og bespotte Eder, og forskyde Eders Navn som ondt, for Menneskens Søns Skyld.

Glæder Eder paa den samme Dag og jubler; thi see, Eders Løn er stor i Himlen. Lige det samme gjorde deres Fædre mod Propheterne. (Luc. 6, 22, 23).

Vee Eder, naar alle Mennesker taler vel om Eder! lige det samme gjorde deres Fædre mod de falske Propheter. (26 V.)

Vide I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fiendskab? Derfor, hvo som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fiende. (Jac. 4, 4).

Enhver, som har læst Guds Folks Historie, det være sig aldrig saa flygtigt, maa følgelig vide noget af den uophørlige Fiendtlighed, som Verden altid har udviist imod dem. Dette er een af de Egenheder hos Guds Børn, som aldrig udebliver, og hvorved de saa aabenbar udmærker sig blandt den store Mangfoldighed af Religionsbekjendere, hvoraf de ere omgivne. Om end Hundrede Slags Religion læres, saa behøver dog ingen, om han end er en Daare, at fare vild i Henseende til den rette. Det er den Religion, som er mindst paa Moden, mindst yndet. Søg ikke den sande Religion og de sande Gudstjenere iblandt den store svimlende Mængde. „Hvad som er høit agtet iblandt Menneskene, er Vederstyggelighed for Gud;" (Luc. 16, 15.) saa sagde Frelseren. Atter, „Gaaer ind ad den snevre Port; thi den Port er viid, og den Vei er bred, som fører hen til Fordærvelse, og de ere mange, som gaaer ind igjennem den. Thi den Port er snever og den Vei er trang, som fører hen til Livet, og de ere faa, som finder den. (Matt. 7, 13, 14). Guds Børn og den sande Religion har altid været udskudt af den moderne Verden. De har aldrig været populær, eller yndet af Verden, saalænge Satan har havt Herredømme paa denne Jord, og de vil aldrig blive populær forend Ugudelighed er udryddet af Jorden, og Satan er bunden, saa at han ei kan friste Menneskenes Børn. Guds Kirke, eller Menighed, er altsaa det Folk, som „allevegne finder Modsigelse." (Ap. Gr. 28, 22).

Paulus siger: „Alle, som ville leve gudeligen i Christo Jesu, skulle forfølges." (2 Tim. 3, 12). De Gudsfrygtige af alle Tidsaldere og Evangeliets Uddelinger kan bevidne, at dette er sandt. De veed af bitter Erfaring, at Verden hader dem indtil Døden. Een større end Paulus sagde engang til sine Disciple: „I skal hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig." — Disciplen er ikke over Mesteren,

ei heller Tjeneren over sin Herre. Det er Disciplen nok, at han bliver som hans Mester, og Tjeneren som hans Herre; haver de kaldet Huusbonden Belzebub, hvor meget mere hans Huusfolk. (Matt. 10, 22, 24, 25). Atter, „Dersom Verden hader Eder, da viid, at den har hadet mig førend Eder. Var I af Verden, saa vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder. Kommer det Ord ihu, som jeg sagde Eder: en Tjener er ikke større end hans Herre. Haver de forfulgt mig, skal de og forfølge Eder; haver de holdt mit Ord, skal de og holde Eders. Men alt dette skal de gjøre Eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjender den, som mig haver udsendt. (Joh. 15, 18—21).

Ovenstaaende er Tale og Spaadom om Principet. Men, lader os komme til Gjerningen selv. Vi kan fremføre Kjendssager udaf Asiens hellige Skrifter og af Amerikas, saavel som Exempler af vor egen Erfaring, til Oplysning i den omhandlede Sag. To Vidner ere bedre end eet, men af tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes.

Vi vil tage Bibelen til første Vidne.

Herren saae til Abel for hans Retfærdigheds Skyld, og dette opvakte Fiendskab hos hans Broder Cain, som var en ond Mand, og stod op imod ham i Vrede og slog ham ihjel. (1 Mos. 4).

Den retfærdige Loth ængstede sig i sin Sjæl Dag for Dag over de skjændige Gjerninger, som han saae og hørte, og Folket i Sodoma og Gomorrah var saa umaadelig fiendsk imod Gud, imod Sandhed, Aabenbaring og Retfærdighed, at Englene kunde ikke opholde sig een Nat i disse Steder, uden at der gjordes Forsøg paa at fornærme og mishandle dem. (1 Mos. 15. 2 Pet. 2 7, 8).

Den uskyldige Joseph blev grueligen bortført fra sit Fødeland og sin Faders Huus og solgt til Fremmede, fordi at han fik Kundskab fra Gud ved Drømme o. s. v.; og fordi han ei vilde hengive sit Legeme til Løsagtighed, blev han kastet i Fængsel, og havde nær mistet Livet. (1 Mos. 37 og 39 c.)

David blev jaget af Kong Saul, ligesom et Dyr i Skoven. (1 Sam. 19—27 c.)

De benjamitiske Fyrster kastede Jeremias i et afskyligt Fængsel, og lod ham sulte. (Jer. 37 og 38).

De ugudelige Chaldæer søgte at tage Livet af Sadrach, Mesach og Abed Nego. (Dan 3).

De hofmodige medisk-persiske Landshøvdinger og Statholdere stræbte at styrte Daniel, og fik ham ved et listigt Paafund kastet i en Løvekule. (Dan. 6).

Den ugudelige Haman søgte at udrydde Mardochæus og alle de Jøder, som frygtede Gud. (Esther 3, 5).

Johannes den Døber blev forkastet af Pharisæerne og de Lovkyndige, fængslet af Herodes, og tilsidst halshugget ved Herodias Tilskyndelse. (Marc. 6).

Jesus Christus „var foragtet, og holdt snart op at være iblandt Mænd, en Mand fuld af Pine og som havde forsøgt Smerte; og som En, for hvilken man skiulte Ansigtet, var han foragtet o. s. v. (Es. 53, 3). Da han var henved to Aar gammel, gav Herodes den Befaling, at han skulde dræbes. Men han kom bort uskadt. (Matt. 2). Han blev ideligen besværet med listige Spørgsmaal af de hykkelske Pharisæere, Præster og Ældste, som med stor Nidkierhed passede paa enhver Leilighed til at fange ham i Ord, at de kunde fremstille ham som en Overtræder. De skyldte ham for at uddkaste Dievle ved Belzebub, Djevlenes Overste. (Matt. 12, 24.) Den mest agtede og religiøse Deel af Folket, foragtede i Almindelighed hans Selskab; saa han var nødsaget til at blande sig imellem den lavere Klasse, og for dette blev han kaldet „en Fraadser og en Viindranker, og Tol-

deres og Synderes Ven." (Matt. 11, 19). Mange Gange havde han intetsteds at lægge sit Hoved, og maatte tilbringe Natten under aaben Himmel. Tilsidst blev han forraadt ved et Kys, greben, fremstillet for Pontius Pilatus og falskeligen beskyldt for adskillige Forbrydelser. Der blev ingen Skyld funden hos ham. Men Folket raabte: lad ham korsfæstes! Han blev da hudstrøgen, og overantvordet til at korsfæstes. De romerske Soldater klædte ham af og kastede en Purpurkaabe om ham, flættede en Krone af Torne, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og de faldt paa Knæe for ham, og bespottede ham, og sagde: "Hil være Dig, Du Jødernes Konge!" Derefter tog de Purpurk. aben af ham, spyttede paa ham, slog ham, gav ham Eddike og Galde at drikke, og korsfæstede ham, og skrev Beskyldningen oven over ham: "Denne er Jesus, den Jødernes Konge." (Matt. 27).

Stephanus blev fremført for de Ældste og Skriftkloge, beskyldt for Gudsbespottelse og Forræderi, udstødt af Staden og stenet tildøde. (Ap. Gr. 6 og 7).

Paulus blev fængslet og bragt for Felix, Festus og Agrippa (Ap. Gr. 24—26 c.) Han blev een Gang stenet, tre Gange slaaet af Jøderne med visse Slag, og fem Gange hudstrøgen. (2 Cor. 11).

De Hellige i gamle Dage var underkastet meget svar Forfølgelse. De bleve piinte, plagede, spottede, pidskede, bundne, fængslede, stenede, søndersavede og dræbte med Sværdet; de vankede om paa Bjerge og øde Steder, skjulte sig i Huler i Jorden, klædte i Faare- og Gedeskind, lidende Hunger og allehaande Plage. (See Heb. 11).

Vi vil nu tage Mormons Bog til andet Vidne.

Propheten Ether var agtet som Intet af Folket, og blev udstødt fra dem. Han skjulte sig i en huul Klippe om Dagen, hvor han fuldførte sin Optegnelse. Og naar Natten kom, gik han ud og betragtede den Ødelæggelse, som kom over Folket ifølge deres Ugudelighed. (Side 548).

Nephi blev efterstræbt af sine Brødre, og de bandt ham med Reb, for at efterlade ham i Ørken til at fortæres af vilde Dyr. Ved Guds Kraft sønderrev han Baandene, og hans Brødres Hjerter bleve blødgjorte for en Tid. (Side 41). Men de hadede ham for hans Retfærdighed, og tilsidst søgte at borttage hans Liv, saa at han var nødt til at fly med sin Familie og sine Venner ud i Ørken. (Side 64).

Kong Noa lod Alma udkaste, og sendte sine Tjenere efter ham for at dræbe ham, fordi han paatalede Propheten Abinadis Sag. Men Alma undkom. (Side 184).

Abinadi blev bunden og kastet i Fængsel, fordi han sagde, at der vilde komme en Messias. Han blev bunden til en Pæl og brændt tildøde som Martyr, fordi han ikke vilde tage sine Ord tilbage. (Side 183).

Den bedagede Gideon blev dræbt ved Sværdet for Herrens Ords Skyld. (Side 214).

Alma og Amulek bleve bundne med Reb, stenede, slagne, fængslede og sultede, medens mange af deres Brødre og Søstre bleve med største Grusomhed kastede i Ilden og brændte. (Side 253).

Og nu vil vi tage de Sidste-Dags-Helliges egen Erfaring til tredie Vidne.

Enhver Sidste-Dags-Hellig føler, at den er tildeels landsforviist. Djevelen virker med saa stor Kraft i Vantroens Børns Hjerter, at de stærkeste Baand sønderbrydes, det nærmeste Blodsforvandtskab forglemmes, og ofte skeer det, at en Helligs eget Huusfolk bliver dens værste Fiender. Verden, og især den religiøse Deel af den, viser et uforsonligt Had imod de Sidste-Dags-Hellige. Selv Navnet Sidste-Dags-Hellig opfylder Menneskenes Barm med en ubeskrivelig Rørelse, og synes at opvække al den Ondskab, de er i Besiddelse af. Om en Person blot gaaer for at høre de Hel-

lige, bliver den strax udmærket. Den, der gjør det, sætter sit gode Navn i Fare. Hans christelige Venner ere høist forbausede over at høre, at han sætter sin Fod indenfor Døren til en Mormonforsamling. Skræk gjennemtrænger dem ved Tanken om, at han har laant Øre til en Mormon-Prædikant. De blive som lynslagne om han taler vel om hvad han har hørt. De opløser al Forbindelse med ham, dersom han bliver overbeviist om Sandheden og gjør Forsøg paa at være lydig imod samme. Vi saae hellere, at han blev til en Dranker eller Hoerkarl end en Hellig. Mange haver erklæret, at de vilde hellere følge deres Slægtninge til Graven, end have den Ulykke at vide, at de vilde antage Guds Børns Tro. Catholicismen, med alle dens præstelige gruelige Gjerninger og Inquisitionens Grusomhed agtes som Reenhed og Dyd, i Modsætning til Mormonismens formodede Daarligheder og Gudsbespottelser. Det er visselig til at betvivle, om der existerer noget religiøst Samfund, der ei, naar det kom til Stykket, vilde forene sig med de andre i at skrige „bort med Mormonerne! de bør ikke leve.“

Joseph Smith var, under Guds Bestyrelse, den der grundlagde Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og endskjøndt han oprindelig var en ulærd ung Knøs, som hverken var kjendt eller agtet, blev han dog forfulgt med den største Grusomhed fra den Tid, han først fortalte, at han havde faaet en Aabenbarelse fra Himlen. Og hans fornemste Forfølgere var saadanne, som bekjendte sig at være den ydmyge og sagtmodige Jesu Efterfølgere. De søgte bestandigen at tilintetgjøre, og stræbte at udføre det ved alle de Midler, de kunde faae fat paa. Til at giøre ham forhadt iblandt Folket, blev de allerdaarligste og urimeligste Rygter med største Flid udspredte rundt omkring, og almindeligen antagne med største Nidkjerhed. Forskjellige Klager, grundet paa disse daarlige Rygter, bleve førte imod ham, og foranledigede ham omtrent sex og fyrretyve fortrædelige Processer; men ikke en eneste Gang blev han funden skyldig i at overtræde Landets Love, naar Sagen blev lovmæssigt behandlet. Hans Fiender vare saa hevngjerrige, at de hvilede ikke førend de havde sølet deres Hænder i hans uskyldige Blod. Hans Fiender bevidner, at hans Forseelse og Dom var: „Landets Lov kan ikke naae ham, men Kugler og Krudt skal.“

Hans Broder Hyrum blev myrdet tilligemed ham, skiøndt han heller ikke var skyldig i nogen Forbrydelse.

John Taylor, en Apostel, blev svært saaret samme Gang.

Og de Sidste-Dags-Hellige som et Folk, er bleven forfulgt paa den allerlaveste Maade. De ere blevne overfaldne, plyndrede, og bortdrevne fra deres Hjem og deres Besiddelser Tid efter anden. Man vilde næsten kunne have sporet deres Vei af deres Blod. Den graahaarede Olding og den diende Glut nød eens Behandling af Umenneskene. Forsvarsløse Fruentimre blev uden Barmhjertighed berøvet det, der var dem kjerere end dette Liv. Dette Folks Øverster eller Forstandere haver været fængslede uden Aarsag og bespiste med Menneskers Kjød.

Om Foraaret 1846 blev de Sidste-Dags-Helliges fornemste Authoriteter forviste fra deres skjønne Stad Nauvoo og dens smukke Tempel, og nødtvungne til at søge sig et nyt Hjem paa de faste Steder iblandt de vilde Bjerge, langt borte fra de civiliserede, men blodtørstige Christne. De vandrede mod Vest henved et hundrede Miil dansk, men fandt, at de maatte gjøre Holdt for Vinteren, langt fra at naae deres Bestemmelsessted. Medens de vare i denne ynkelige Forfatning, kom de forenede Staters Embedsmænd og forlangte af dem, at yde fem hundrede Mand udaf deres Leir, til at lade sig hverve, og danne en Bataillon, og marschere til Mexico. Denne grumme og uforskammede Fordring blev uophøldelig

efterkommet. Ligesom til Gjengjeld for dette høist forbausende store Exempel paa Patriotisme, blev de Fattige og Svage, som ikke havde formaaet at forlade Nauvoo tilligemed Mængden, drevne ud af Staden ved Kanoner og Bajonnetter, ud i Skovene og paa Sletterne i Kirkens Autoriteters og deres mere formuende Sødskendes Spor.

Og, efter at de Sidste-Dags-Hellige, med den allerstørste Flid og Udholdenhed og en beundringsværdig Fremgang haver reist over sporløse Sletter og Heder, udholdt svare Lidelser, udforsket store Landstrækninger, som før var kun lidt bekjendt, nedsat dem i Saltsoedalen, bygget Huse og Stæder, opdyrket Jorden og kommet Ørken og de øde Steder til at glæde sig, og den øde Mark til at fryde sig og blomstre som en Rose, (Es. 35. 1.) efter alt dette har Congressen skjenket dem "et Territorial-Gouvernement" ifølge deres Petition om at blive optaget som en fri Stat i Unionen.

Aldrig saa snart var dette skeet, førend alle de onde Rygter og løgnagtige Taler kom igang paany, med den samme Ondskab og Bitterhed, som før. Der er Nogle, der misunder de Sidste-Dags-Hellige, at de har Leilighed til selv at avle Kornet til deres Brød. De misunder dem den Jord, de staaer paa, og den Luft, de aander. De ønsker at omstyrte det skjønne Utah, det Vidunder, frembragt ved ædel Dristighed. Men deres Haab vil forgaae og deres Mod forlade dem; deres falske Beskyldninger skal komme tilbage som Ild paa deres egne Hoveder, og gjennemstinge deres Sjæle som en Dolk i deres Lever; thi Hærskarernes Herre er vort Forsvar og vor faste Borg; til Ham sætter vi vor Lid. "Det er bedre at troe paa Herren, end at forlade sig paa Fyrsterne." (Ps. 118. 9.)

Om Efteraaret 1851 blev syv Mænd retteligen beskikkede af de forenede Staters Præsident, som offentlige Embedsmænd for Territoriet Utah, nemlig Lemuel G. Brandebury, som de forenede Staters høieste Rets Overdommer for bemeldte Territorium; Perry E. Brocchus og Zerubabel Snow, som Underdommere; B. D. Harris, som Territoriets Secretair, og DHrr. Holman, Day og Rose, som indianske Agenter. Disse Embedsmænd ankom til Utah om Sommeren og Efteraaret 1851. Men de havde ikke været der mange Uger, førend de tre af disse Herrer tydeligen lagde for Dagen, at de havde isinde at forlade deres Æresposter og gaae tilbage til Staterne. Da de ikke havde nogen forsvarlig Aarsag til saaledes at desertere fra deres Poster, saa sammenskrabede de meget naturligt en Mængde Stof og lavede en officiel "Rapport," til at retfærdiggjøre deres Sag, og saaledes undgaae den Skam og Straf, de ellers maatte vente af deres Præsident.

Men disse løgnagtige og i høieste Grad besmykkede „Rapporter" ere ikke det eneste Tegn paa Fiendtlighed imod de Hellige. Der er nogle visse Medlemmer af Congressen, der udviser, at de ere fast bestemte paa at faae Utahs Delegerede, J. M. Bernhisel, bort fra sit Sæde iblandt Repræsentanterne. Dette harmonerer fuldkommen med nogle andre Handlinger. Men skeer det, da vil Herrens Folks Enighed forbause Hyklerne og sætte Verden i Forundring (langt mere end nogensinde før). Om den amerikanske Nation tillader det saaledes at skee, da vil Guds Haand falde paa dem ret tungt. Der vil blive Graad og Sorg paa høie Steder. Den gamle Verdens stolte Regenter vil omtale Columbias forlorne Frihed med Foragt og gjøre den til Latter. Vi forventer fortkommende Begivenheder med en levende Interesse og ikke med nogen bange Forventning; thi vi veed, at alting tjener dem til Gode, som elsker Gud og ere kaldte til Hans Forehavende.

Mennesker, som forfølge Guds Folk, indbilder sig i Almindelighed, at de ikke forfølger dem for deres Religions Skyld, men blot giver dem en retfærdig Løn for

deres overdrevne Politik eller forvovne Gudsbesottelser. Meget vel! Men lader os betænke os lidt. Hvorfor forfulgte Jøderne Jesus? For hans Politik og formodede Gudsbespottelser. „For en god Gjerning stene vi Dig ikke, men for Gudsbespottelse." (Joh. 10. 33). „Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville alle troe paa ham; og Romerne skulle komme, og tage baade vort Land og Folk." (Joh. 11. 48). Blev ikke Jesus Christus anklaget, dømt, iført en Purpurkaabe og forhaanet ved et Rør, kronet med Torne, og tilsidst naglet til Korset for hans politiske Meninger. Beskyldningen over hans Hoved var „denne er Jesus Nazaræus, den Jødernes Konge!" De ypperste Præster, Skriftkloge og Ældste bespottede ham og raabte: „er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi troe ham." (Matt. 27. 42).

Stephanus blev stenet for sine politiske Meninger: Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted, og forandre de Skikke, som Moses har overantvordet os. (Ap. Gr. 6. 14).

Paulus var forfulgt for sine politiske Meninger: „Vi have nemlig befundet denne Mand at være en Pest, og at vække Oprør iblandt alle Jøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for de Nazaræers Sect." Ap. Gr. 24. 5).

De Hellige i Missouri bleve fordrevne for deres politiske System. Joseph Smith blev forfulgt og dræbt for sine politiske Meninger. Guds Menighed blev fordreven fra Nauvoo for deres politiske Meninger. Og de Hellige i Utah bliver nu hadet og efterstræbt for deres politiske Meningers Skyld. Men, enten Guds Fiender tænker, at Jesus, Stephanus, Paulus, Joseph eller nogen af Guds Folk led Forfølgelse og Martyrdom for deres Religion, eller for deres Politik, eller for deres Gudsbespottelser, saa er dog saa meget vist, at de led og døde for Retfærdigheds Sag, og deres Løn vil desaarsag være stor i Himmelen, naar Guds grumme Vrede vil fortære deres ubarmhjertige Forfølgere.

Der vil endnu blive en forfærdelig Kamp imellem Guds Magt og Satans. Klenodiet, som disse to Magter strider for, er intet mindre end fuldkommen og evig Herredømme over denne Jord. Gud agter at udstrække sin Regjering over den ganske Jord, og drive Djevelen derfra. Guds Rige maa opbygges og Guds Villie skee her lige saa hurtigt, nøiagtigt og kraftigt, som den nu skeer i Himlen. Alle de retfærdige Guds-Mænd, som vare paa Jorden i gamle Dage og havde annammet det hellige Præstedømme, vare sysselsatte med dette store Arbeide. De haver alle gjort Noget dertil. De ere endnu i fuld Virksomhed, og de haver lovet ikke at ophøre med deres Arbeide førend Kampen er endt og Seir vundet. Spørgsmaalet vil daglig blive vigtigere. Enhver vil blive nødt til at vælge Side. Djævelen og hans Tilhængere tænker at vinde. Men de vil blive skuffet. Til at bringe en hastig Ende derpaa, vil der blive en stor Sammenføining af alle Tiders Kræfter forbundet med Himmelens. I denne Slægt vil der blive slaaet et afgjørende Slag imellem de to stridende Magter, hvilket vil give Fred til de Retfærdige i et Tusinde Aar. Da skal alle de Hellige vorde forenede til Eet, og Gud skal være deres Konge og Lovgiver; og denne samme Jord, hvor deres Fiender har triumpheret over dem, skal gives dem til deres evige Eiendom. Amen.

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt, og Tungemaal.

(Fortsat fra Pag. 26).

(Fortsat fra Pag. 26).

Til Hedninger.

Til de, som ikke ere Christne, men som dyrke de forskjellige Guder i Indien, China, Japan eller paa Øerne i det stille Hav eller indiske Ocean, sige vi: afstaaer fra dem, de ere ikke Guder, de have ingen Magt.

Aabner Eders Øren og Eders Hjerter og hører Apostlene og de Ældste i de Helliges Kirke. Lærer af den sande Gud, og af hans Søn Jesus Christus, som døde og dog lever og skal leve for stedse; som er Eders Konge, der snart vil komme ned fra en herligere Planet, hvor han nu opholder sig, og regjere som alle Nationers Konge; og Eders Øine skulle see ham, og Eders Frydeskrig byde ham velkommen, medens han krones til Alles Konge.

Aabner Eders Huse og Eders Hjerter, modtager og bespiser de Ældste, som komme til Eder; giv dem Midler og Hjælp til deres Arbeide; og sandelig Eders Syge skulle blive helbredede, og onde Aander, som forurolige Eder, skulle blive udkastede, og I skulle af Herren faae gode Drømme og Syner, og Engle skulle betjene nogle af Eder, og Eders Hjerter skulle svulme af Kjærlighed og Glæde — og I skulle attraa at forsage Eders Synder og blive døbte af de Ældste; og i saa Fald skulle de lægge deres Hænder paa Eder, og den Hellig-Aand bære Vidnesbyrd i Eders Hjerter om Sandheden og oplyse Eders Tanker om Samme.

Til Jøder.

Til Jøderne ville vi sige: Afstaaer fra Eders Synder, og søger Eders Fædres Gud. Undersøger Propheterne; thi see, Eders Messias kommer snart, og alle de Hellige med ham. Ja han vil nedstige paa Oliebjerget i Nærheden af Eders gamle Stad, adsplitte Eders Fiender og oprette sit Kongerige over Eders Nation og Stad, og over al Jorden.

Men hvorledes vil ikke Eders Forbauselse være, naar I ved at stirre paa ham og ved at nedfalde for **Hans**, Eders store Befriers Fødder, opdage Saarene paa hans Fødder, i hans Hænder og i hans Side og spørge: "Hvad betyder disse Saar i Dine Hænder og Fødder?"

Og han vil udbryde: „Disse ere de Saar, som man gav mig i mine Venners Huus. Jeg er Jesus af Nazareth, hvem Eders Fædre korsfæstede. Jeg er Guds Søn, Eders Befrier og evige Konge."

O! Hvo kan beskrive de blandede Følelser af Fryd, Glæde, og Taknemlighed, og Skam, og Samvittighedsnag, og Anger, og Forskrækkelse og Forundring, som da ville fylde Eders Barm. Hvor ville I ikke angre, og flokkes til Vandet og blive døbte i hans Navn til Eders Synders Forladelse; hvorefter den Hellig-Aand skulle falde paa Eder, naar Apostlene skulle lægge deres Hænder paa Eders Hoveder i Navnet af den Jesus, som skal staa midt iblandt Eder. Store Glædestaarer ville fremvælde i Strømme paa Jorden, medens mange af Eder ville falde ham om Halsen, eller kysse hans Fødder og bade dem i Eders Taarer.

Velsignet er den, som har seet ham og troede; men mere velsignede ere de, som ikke have seet ham, og dog troe.

Naar nogen af Eder kan overvinde Eders Fordomme og Traditioner saa vidt, at I kunne gaae ind paa Sandsynligheden eller endog Muligheden af, at Jesus af Nazareth er Messias, samt at naar Eders Messias kommer for at opfylde Eders Nations Udfrielse, og for at oprette sit Konge-

rige over al Jorden, det da ikke vil være den første Gang, at han har ladet sig til Syne iblandt Menneskene, eller endog iblandt Eders Nation — undersøger da flittig i denne Henseende og beder alvorlig Jehova, at I maae forstaae Sandheden af en Gjenstand, der er af en saa aldeles livsfornøden Vigtighed.

Efter at I omhyggelig have gjennemgaaet Edes egne Propheter, undersøger saa det Ny Testamente med den samme flittige Opmærksomhed med Bøn, og erholder da et Exemplar af Mormons Bog, og undersøger den med samme Grad af Oprigtighed og Iver; og jeg troer, at Eders Forstand vil udvides, og I ville blive tvungne til at sige, at Jesus af Nazareth er Christus.

Hvis saa, kommer da til den ny Uddelings Banner — til Apostlene og de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige; thi I skulle snart see, at der er ingen anden Lærebygning til nu, som i fjerneste Maade ligner eller kunde sammenlignes med den Lærebygning, som var oprettet af ham og hans tidligere Apostle. Ja, kommer til dem, angrende og afstaaende fra Eders Synder, og nedgaaer i Daabens Vand i Jesu Christi, Messias's Navn. Faaer Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. I skulle da kjende Sandheden og være forberedte paa mindre Overraskelse og paa en langt herligere Triumph paa Oliebjerget den Dag, Eders Konge igjenkommer.

Vi have nu viist Eder Døren, hvorigjennem der er Adgang til Guds Rige, igjennem hvilken I gjøre vel i at gaae ind; og efter at være indgangne deri, vil det forlanges af Eder, at holde alle Jesu Befalinger, og med Alvor dagligen vente paa Opfyldelsen af Propheterne, som haver talet om Israels og Judas Gjenopreisning, den hedenske Regjerings Underkuelse, og det Riges Overmagt, som skal blive almindeligt og ikke have nogen Ende.

Imidlertid ville I ogsaa gjøre vel i, frit at hjælpe Kirkens Ældste og Missionærer med Eders Midler; thi de ere Eders Brødre; de troe i Sandhed Propheterne, og vente, bede og arbeide flittigt paa deres Opfyldelse.

Til de røde Mænd.

Til de røde Mennesker i Amerika addressere vi dernæst nogle faa Linier. I ere en Green af Israels Huus. I nedstamme fra Jøderne, eller rettere, fra Josephs Slægt, hvilken Joseph var en stor Prophet og Øverste i Ægypten.

Eders Fædre forlode Jerusalem i Jeremias Prophetens Dage — ledet af en Prophet, hvis Navn var Lehi. Efter at have forladt Jerusalem, vandrede de i otte Aar i Arabiens Ørkener, langs med Strandbredden af det røde Hav, og levede af Frugter og Vildt. Da de ankom til Søkysten, byggede de et Skib, indskibede de nødvendige Levnetsmidler og den Sæd, de havde medbragt fra Jerusalem, fore derefter over det store Ocean og landede paa Americas vestlige Kyst, indenfor Grændserne af hvad der nu kaldes „Chili." De befolkede i Tidens Løb hele Nord- og Syd-Americas Fastland.

De bleve underviste af Propheter fra en Menneskealder til en anden. Ogsaa bleve de begunstigede med et personligt Besøg af Messias, den Herre Jesus Christus, efter at han var opstanden fra de Døde. Hans egen Mund lærte dem Evangeliet, hans egne Hænder ordinerede tolv Apostle af deres eget Folkeslag og begavede dem med de samme Magter, som de andre tolv i Jerusalem. Hans egen Lærdom aabenbarede en ufødt Tids Begivenheder og i Særdeleshed tilkommende Begivenheder angaaende Americas Fastland. Hans Evangelium og prophetiske Lærdomme bleve efter hans Befaling skrevne ved Hjælp af hans egen Aands Indskydelse.

I senere Tidsaldere syndede Eders Fædre mod alt dette Lys og denne Kundskab, og

mistede Evangeliets Privilegier. Deres Apostle bleve dræbte eller bortjagne og skjulte for Verden. Paa Grund af Ugudelighed ophørte kraftige Gjerninger. Den fredelige Regjering blev afbrudt. Frygtelige og ødelæggende Krige paafulgte, hvilke tilsidst efterfulgtes af Mørke, Uvidenhed, Delinger og Spaltninger, i hvilken Tilstand de Hvide fra Europa fandt Eder for over tre hundrede Aar siden.

Mormon var een af Eders Fædre. Han levede i Nord-Amerika for omtrent fjorten hundrede Aar siden. Han skrev et kort Udtog af Eders Historie, Prophetier og Evangelium efter Eders ældre Propheters og Apostles Beretninger, og indgravede Samme paa Guldplader; hvilke Documenter hans Søn Moroni arvede efter hans Død.

Denne Moroni var den sidste af Amerikas ældre Propheter. Han fuldførte Mormons Optegnelse paa Pladerne og forvarede dem paa et helligt Sted i en Høi kaldet Cumorah, hvilken nu indesluttes af Ny-Yorks Grændser i de forenede Stater. Denne Forvaring skete omtrent Aaret fire hundrede og tyve efter den christne Tidsregning.

Disse saaledes forvarede Tavler bleve i Aaret atten hundrede og syv og tyve efter samme Tidsregning af Joseph Smith udtagne af deres Forvaringssted og i Aaret atten hundrede og tredive af ham oversatte og offentliggjorte til Verden paa Engelsk. Disse Documenter og deres Indhold vare ved en Engel fra Gud blevne ham aabenbarede.

Flere Andre saae og toge paa Tavlerne og Indgravningen derpaa, og have høitideligen givet deres Navne til Verden i et Vidnesbyrd om Samme, hvilket Vidnesbyrd fuldstændig er offentliggjort i nævnte Bog. Der var ogsaa tre andre Mænd, som i klar Dag saae et Syn; saae Herrens Engel nedstige fra Himlen; hørte hans Røst bære Vidnesbyrd om Tavlerne og deres rette Oversættelse, og bleve befalede af ham at bære Vidnesbyrd til Verden. Deres Vidnesbyrd er ogsaa fuldstændig offentliggjort i nævnte Bog.

Røde Mænd af Skovene — Peruanere, Mexicanere, Guatemaler, og enhver Stammes og Tungemaals Efterkommere af denne hemmelighedsfulde Æt! Eders Historie, Eders Evangelium, Eders Skjebne er aabenbaret. Det vil snart blive bekjendt for Eder og for alle Nationer — for enhver Slægt, Tungemaal og Folk. Det er fremkommet som et Banner — et Tegn paa alle Tings Gjenoprettelses Tid, som er talet ved alle de hellige Propheter siden Verdens Begyndelse.

Afstaaer da fra Eders Drukkenskab, Afguderi, Mord, Krig og Blodsudgydelse — ja, afstaaer fra at nedbøie Eder for Billeder, Menneske-Hænders Arbeide, hvilke Billeder ikke have Magt til at gjøre hverken Ondt eller Godt; afstaaer fra Horeri, Ureenhed og al Slags Vederstyggelighed; søger den Herre og Frelser Jesus Christus, som engang døde, og dog lever, og see, som vil leve for stedse. Søger Fred med hverandre og med alle Mennesker. Og naar de Ældste af de Helliges Kirke kommer iblandt Eder, annammer dem, bespiser dem, huser og hjælper dem; og hører deres Røst; thi de bringe store Glædes Tidender. Aflægger Eders Synder og bliver døbte (begravne i Vandet) i Jesu Navn til Syndsforladelse, og faaer Haandspaalæggelse af denne Kirkes Apostle og Ældste for den Hellig-Aands Gave.

Og I skulle blive fyldte med Fryd og Glæde, med Lys og Kundskab. I skulle kjende og bære Vidnesbyrd om Sandheden. Nogle af Eder skulle formedelst den Hellig-Aand være istand til at tale med stor Myndighed. Og ved Tegn og ved Syner og ved Drømme og ved forskjellige Helbredelser og Mirakler, skal Gud stadfæste sit Ord

iblandt Eder; thi see, han haver til Diemed at gjenopreise Eder, som ere en retfærdig Green af Israel.

Mormons Bog — Eders Fædres Vidnesbyrd, vil snart blive publiseret iblandt Eder paa Engelsk, paa Spansk og i ethvert Skriftsprog, som bruges iblandt Eders forskjellige Stammer og Tungemaal. Budskabsbringere ville ogsaa blive sendte til Eder, for at læse, tale om, og forklare Indholdet af nævnte Bog, saa vidt som dette er nødvendigt, at de, som ikke kunne læse, da kunne høre det forelæse, saa at I dog kunne have Eders Fædres Evangelium og nogen Kjendskab til deres Historie og Prophetier.

(Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 20).

Fjerde Forelæsning. — Fjerde Afdeling.

1. Da vi i den tredie Forelæsning har viist, at korrekte Ideer om Guds Charakteer er nødvendige for at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; og at uden korrekte Ideer om hans Charakteer, Menneskenes Sind kunde ikke have tilstrækkelig Kraft med Gud til Udøvelsen af den til Nydelsen af det evige Liv nødvendige Tro; og at korrekte Ideer om hans Charakteer lægge en Grundvold, saa vidt det angaaer hans Charakteer, for Udøvelsen af Troen, saa at man kan nyde Jesu Christi Evangeliums Velsignelser, ja den evige Herligheds Fylde; saa skal vi nu skride til at vise den Forbindelse, der er imellem korrekte Ideer om Guds Egenskaber og Udøvelsen af Tro paa ham til det evige Liv.

2. Lad os her observere, at den virkelige Hensigt Himlens Gud havde, idet han gjorde den menneskelige Familie bekjendt med hans Egenskaber, var, at de, igjennem Ideerne om hans Egenskabers Tilværelse, kunde blive istand til at udøve Tro paa ham, og igjennem Udøvelsen af Troen paa ham kunde opnaae det evige Liv; thi uden Ideen om Tilværelsen af de Egenskaber, som henhøre til Gud, kunde Menneskene ikke have Kraft til at øve Tro paa ham saaledes, at de kunde erholde det evige Liv. Himlens Gud, som fuldkomnest forstod den menneskelige Naturs Indretning og Menneskets Svaghed, han vidste, hvad der var nødvendigt at aabenbare, og hvilke Ideer der maatte plantes i deres Sind for at de kunde blive istand til at øve Tro paa ham til det evige Liv.

3. Da vi nu har sagt saa meget, skal vi skride til at undersøge Guds Egenskaber, saa vidt de ere fremsatte i hans Aabenbaringer til den menneskelige Familie, og vise, hvor nødvendigt det er, at have korrekte Ideer om hans Egenskaber, for at sætte Menneskene istand til at øve Tro paa ham; thi uden at disse Ideer bleve plantede i Menneskenes Sind, vilde det ikke staae i nogen Persons eller Personers Magt at øve Tro paa Gud til at erholde det evige Liv. Saa at de guddommelige Meddelelser, som skete til Mennesket i første Begyndelse, vare beregnede paa, at stadfæste i deres Sind de Ideer, der ere nødvendige til at sætte dem istand til at øve Tro paa Gud, og ved dette Middel at blive Deeltagere i hans Herlighed.

4. Vi har, i de Aabenbaringer han har givet til den menneskelige Familie, følgende Beretning om hans Egenskaber.

5. Først — Kundskab. Ap. Gr. 15. 18. „Gud kjender alle sine Gjerninger fra Evighed af." Es. 46. 9. 10. „Kommer de

forrige Ting ihu fra gammel Tid; thi jeg er Gud, og der er ingen anden foruden mig; jeg er Gud, og der er ingen saadan som jeg; som kundgjør Enden fra Begyndelsen af, og fra gammel Tid de Ting, som end ikke ere gjorte; som siger: mit Anslag skal bestaae, og jeg vil gjøre alt, hvad mig behager.

6. For det andet — Tro eller Kraft. Heb. 11. 3. „Ved Tro forstaaer vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord." 1. Mos. Bog 1. 1. „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden." Es. 14. 24, 27. „Den Herre Zebaoth har svoret og sagt: Sandelig! som jeg har tænkt, saaledes skal det skee; og som jeg har bestemt, saaledes skal det bestaae; thi Hærskarernes Herre har raadslaget, og hvo vil gjøre det til Intet? hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende den?"

7. For det tredie — Retfærdighed. Ps. 89. 15. „Retfærdighed og Dom er Din Trones Befæstelse." Es. 45. 21. „Forkynder, og kommer frem; ja raadfører Eder tilsammen: hvo lod dette høres fra fordum, og hvo kundgjorde det fra den Tid? mon ikke jeg Herren? og der er ingen anden Gud end jeg, en retfærdig Gud og en Frelser." „Zeph. 3. 5. „Den retfærdige Gud er midt i den." Zacharias 9. 9. „Fryd Dig saare, Zions Datter! raab høit, Jerusalems Datter! See! Din Konge kommer til Dig; han er retfærdig og en Frelser."

8. For det fjerde — Ret og Dom. Ps. 89. 14. „Retfærdighed og Dom er Din Trones Befæstelse." 5te Mos. Bog 32. 4. „Han er Klippen, hans Gjerning er fuldkommen; thi alle hans Veie ere rette; en trofast Gud foruden Svig, retfærdig og sanddru han er!" Ps. 9. 8. „Men Herren bliver ved evindelig. Han har beredt sin Trone til Dom." 17. „Herren erkjender, at han har giort Ret."

9. For det femte — Barmhjertighed. Ps. 89. 15. „Barmhjertighed og Sandhed skal gaae foran hans Ansigt." 2 Mos. Bog 34. 6. „Og Herren gik forbi hans Ansigt og raabte: Herren! Herren! en barmhjertig og naadig Gud!" Nehemias 9. 17. „Men Du er en forsonlig, naadig og barmhjertig Gud."

10. Og for det sjette — Sandhed. Ps. 89. 15. „Barmhjertighed og Sandhed skal gaae foran Dit Ansigt." 2 Mos. Bog 34. 6. „Langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed." 5 Mos. Bog 32. 4. „Han er Klippen, hans Gjerning er fuldkommen; thi alle hans Veie ere rette; en trofast Gud foruden Svig, retfærdig og sanddru han er." Ps. 31. 6. „Jeg vil befale min Aand i Din Haand; Du har forløst mig, Herre, Du trofaste Gud!"

11. Ved lidt Eftertanke vil man kunne see, at Ideen om Tilværelsen af disse Egenskaber i Guddommen er nødvendig for at sætte noget fornuftigt Væsen istand til at øve Tro paa ham; thi, uden Ideen om Tilværelsen af disse Egenskaber i Guddommen, vilde Menneskene ikke kunne øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; thi uden Kundskab om alle Ting, vilde Gud ikke være istand til at frelse nogen Deel af sine Skabninger; thi det er formedelst den Kundskab han har om alle Ting, fra Begyndelsen til Enden, at han kan give sine Skabninger den Forstand, ved hvilken de blive deelagtige i det evige Liv; og dersom det ikke var for den i Menneskenes Sind existerende Idee, at Gud havde al Kundskab, vilde det være umuligt for dem at øve Tro paa ham.

12. Men det er ikke mindre nødvendigt, at Menneskene skulde have Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Kraft i Guddommen; thi medmindre Gud havde Magt over alle Ting og kunde ved sin Kraft kontrollere alle Ting, og derved befrie sine Skabninger, som satte deres Fortrøstning til ham, fra alle Væseners Magt, der kunde søge deres Undergang, hvad enten i Himlen, paa Jorden, eller i Helvede — kunde Menneskene ikke blive frelste. Men naar

Ideen om denne Egenskabs Tilværelse er plantet i Menneskets Sind, saa føler de som om de havde intet at befrygte, om de satte deres Fortrøstning til Gud, idet de troer, at han har Kraft til at frelse alle dem, der kommer til ham, lige til det yderste.

13. Det er ogsaa nødvendigt, for at øve Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse, at Menneskene skulde have Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Retfærdighed i ham; thi naar Menneskene ikke havde nogen Idee om Egenskaben Retfærdighed i Guddommen, kunde de ikke have tilstrækkelig Tillid til at stille sig under hans Varetægt og Bestyrelse; thi de vilde blive fulde af Frygt og Tvivl, at hele Jordens Dommer ikke vilde gjøre Ret; og Frygt eller Tvivl, som saaledes existerede hos dem, vilde udelukke Muligheden af at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Men naar Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Retfærdighed i Guddommen, er tydelig indpodet i Sindet, saa kan ingen Tvivl naae ind i Hjertet, og Sindet er istand til at overgive sig til den Allmægtige uden Frygt og uden Tvivl, og med den urokkeligste Tillid, meenende, at hele Jordens Dommer vil gjøre Ret.

14. Det er ogsaa af lige stor Vigtighed, at Menneskene skulde have en Idee om Egenskaben Dom i Gud, for at de kan øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse, thi uden Ideen om Tilværelsen af denne Egenskab hos Guddommen, vilde det være umuligt for Menneskene at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse, idet de seer, at det er ved Udøvelsen af denne Egenskab at de Trofaste i Christo Jesu befries fra deres Hænder, som søge at ødelægge dem; thi dersom Gud ikke skulde komme med en hurtig Dom imod dem, der begaaer Ugudelighed, og imod Mørkets Magter, saa kunde hans Hellige ikke frelses; thi det er ved Dom at Herren udfrier sine Hellige af alle deres Fjenders Hænder, og af deres Hænder, som forkaste vor Herres Jesu Christi Evangelium. Men saasnart Ideen om denne Egenskabs Tilværelse er plantet i Menneskenes Sind, giver den dem Kraft til Udøvelsen af Tro og Tillid til Gud, og de er istand til ved Troen at tilegne sig de Forjættelser, der ere fremstillede for dem, og vade igjennem alle de Trængsler og Sorger, de ere underkastede ved Forfølgelse af dem, som ikke kjende Gud, og som ikke er vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige, meenende, at Herren vil i sin beleilige Tid komme med hurtig Dom imod deres Fjender og afhugge dem fra sit Aasyn, og at han i sin egen beleilige Tid vil føre dem frem som Seierviindere, ja mere end Seierviindere i alle Ting.

15. Og atter, det er lige vigtigt at Menneskene skulde have en Idee om Tilværelsen af Egenskaben Barmhjertighed i Guddommen, for at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; thi uden Ideen om denne Egenskabs Tilværelse i Guddommen, vilde de Helliges Aander vansmægte midt i de Trængsler, Sorger og Forfølgelser, som de maae udstaae for Retfærdigheds Skyld. Men naar Ideen om Tilværelsen af denne Egenskab eengang er stadfæstet i Sindet, giver den Liv og Kraft til de Helliges Aander, idet de troer, at Guds Barmhjertighed vil blive udgydt over dem midt i deres Sorger, og at han vil have Medlidenhed med dem i deres Lidelser, og at Guds Barmhjertighed vil tilegne sig dem og holde dem sikkre i hans Kjærligheds Arme, saa at de annamme en fuld Belønning for alle deres Lidelser.

16. Og tilsidst, men ikke mindre vigtig for Udøvelsen af Tro paa Gud, er Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Sandhed i ham; thi uden Ideen om denne Egenskabs Tilværelse vilde Menneskets Sind intet kunne have, hvorpaa det kunde hvile med Sikkerhed — alt vilde være Forvirring og Tvivl. Men naar Ideen om Tilværelsen af denne Egenskab i Guddommen findes i Sindet, da bliver alle Lærdommene, Underviisningerne, Forjættelserne og Velsignelserne vir-

keliggjorte, og Sindet er istand til at tilegne sig dem med Sikkerhed og Tillid, meenende, at disse Ting, og alt hvad Herren har sagt, skal i sin Tid gaae i Opfyldelse; og at alle Forbandelserne, Klagerne og Dommene, der ere udtalte over de Uretfærdiges Hoveder, vil ogsaa blive udøvede i Herrens beleilige Tid; og, formedelst hans Sandhed og Troværdighed, seer Mennesket sin Befrielse og Saliggjørelse som noget, der er sikkert.

17. Lad Mennesket eengang anstille alvorlige og lyse Betragtninger over Ideerne om Tilværelsen af de ovenomtalte Egenskaber i Guddommen, og man vil see, at saa vidt hans Egenskaber angaaer, er der en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Thi saafremt Gud besidder Egenskaben Kundskab, kan han gjøre alle Ting bekjendt for hans Hellige, hvad der er nødvendig for deres Saliggjørelse; og da han besidder Egenskaben Kraft, er han derved istand til at befrie dem fra alle Fjenders Magt; og idet seer de tillige, at Retfærdighed er en Egenskab hos Guddommen, at han vil behandle dem efter Retfærdigheds og Billigheds Principer, og at en Retfærdigheds Belønning skal-ydes dem for alle deres Sorger og Lidelser for Sandhedens Skyld. Og da Dom tillige er een af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige have den urokkeligste Tillid: at de vil i rette Tid opnaae en fuldkommen Befrielse fra alle deres Fjenders Hænder, og en fuldstændig Seier over alle dem, der har søgt at skade og ødelægge dem. Og da Barmhjertighed tillige er een af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige stole paa, at den vil blive udøvet imod dem, og igjennem denne Egenskabs Udøvelse imod dem, Trøst og Husvalelse vil blive dem meddeelt i Overflødighed, midt i alle deres Sorger og Trængsler. Og tilsidst, seende, at Sandhed er een af Guddommens Egenskaber, ledes man til at fryde sig midt under alle Anfægtelser og Fristelser, i Haab om den Herlighed, som skal bringes, naar Jesus Christus aabenbares, og med Synet henvendt paa den Krone, der skal sættes paa de Helliges Hoveder paa den Dag, naar Herren skal uddele Belønninger til dem, og i Prospekt af den evige Vægt af Herlighed, som Herren har forjættet at meddele dem, naar han skal bringe dem til sin Trone for at boe for hans Aasyn evindeligen.

18. Med disse Egenskabers Tilværelse for Øie, kan de Helliges Tro blive meget stærk, af stor Retfærdighed til Guds Priis og Herliggjørelse, og kan udøve sin mægtige Indflydelse i at randsage efter Viisdom og Kundskab, indtil det har erholdt Kundskab om alle Ting, der henhøre til Liv og Saliggjørelse.

19. Saadan er altsaa den Grundvold, der er lagt ved Guds Egenskabers Aabenbarelse, for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; og da disse ere Guddommens Egenskaber, ere de uforanderlige — de samme igaar, idag, og evindelig — hvilket giver de Sidste-Dags-Hellige den samme Magt og Myndighed til at øve Tro paa ham, som de Første-Dags-Hellige havde; saa at alle de Hellige i denne Henseende har været, er, og vil blive eens indtil Tidens Ende; thi Gud forandres aldrig, og derfor bliver hans Egenskaber og Charakteer bestandig de samme. Og fordi det er formedelst Aabenbarelsen af disse, at en Grundvold er lagt for Udøvelsen af Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse, derfor var, er og vil Grundvolden for Udøvelsen af Troen altid blive den samme; saa at alle Mennesker har havt, og skal have, lige Rettigheder.

(Fortsættes).

Lidt mere til Emigranterne.

Om der medføres Oldsager paa en saa lang og bekostelig Reise, bør de være baade værdifulde og nyttige. De, der agter at reise med 150 Rbd., maa ikke vente at medføre saa meget eller at have det saa beqvemt, som de, der har tre, fire hundrede; thi naar Pengebeløbet er mindre, vil Beqvemmelighederne naturligviis ogsaa blive mindre, da I ikke vil kunne kjøbe saa mange Vogne og Trækdyr til at komme over Slætterne med, og derfor er det, at Eders Reisetøi bør indskrænkes ogsaa. Mange have bebyrdet dem selv med at medføre tunge og næsten unyttige Ting, og har, efter at betale mere Fragt end de var værdt, maattet sælge dem for en Ubetydelighed eller henkaste dem paa Veien, og saaledes mistet dem alligevel, og har skrevet tilbage til deres Venner, at være mere vise end de. Lad de Hellige, som ere fattige, være vise i denne Henseende og forudsee det Onde og undgaae Yderligheder, naar det er deres Pligt at sørge for nødvendige Klæder og nogen mild Føde for Sygdomstilfælde baade i Land og paa Vandet. Det vilde maaskee, i disse Lande, sætte Ens Anseelse i Fare, om man ikke kunde have saa fine Klæder, saa fiin en Hat eller saa moderne Støvler, som Ens Næste; — et Fruentimmer, der ikke kunde klæde sig i saa fiint Silketøi, eller have saa dyr en Hat, saa smukke Baand og kostbare Juveler, som de Andre, vilde maaskee ikke see respectabel ud i moderne Cirkler; men jeg forsikkrer Eder, vi har saare lidt Brug for saadanne udpyntede Herrer og Damer paa en saadan Reise, som denne; deres Tjenester vil blive langt mere paaskjønnet, hvor de hører til. Jeg skriver ikke dette til at gjøre Eder mismodig, men for at opmuntre Eder til at berede Eder og blive beredt, ei alene til at udholde Reisens Møisommeligheder og Prøvelser, men til at fuldføre hele Eders Øiemed. Jeg skriver ogsaa til Gavn for dem, som ønsker reise og føler takskyldig derfor for dem selv og deres Børn; — De der agter reise i nogen anden Hensigt, gjør bedre i slet ikke at reise; de vil være ilde beredt paa at udholde Forfølgerens Ondskab og Fordærverens Magt.

Jeg ønsker heller ikke at overtale Nogen ved at love Noget, som jeg ikke venter de kan opnaae. Det er ofte bleven sagt af vore Fiender, som dømmer os efter dem selv, at Mormonernes Hovedmænd ønske at faae Folks Penge fra dem, men Sidste-Dags-Hellige have ikke forglemt, at den gode Hyrde gav sit Liv hen for Faarene, og at Joseph Smith nedlagde sit Liv for sine Venner, og saa længe som Brigham Young træder i sin oplyste Forgængers Fodspor, vil de ikke følge nogen Fremmed, for de kjender ikke Fremmedes Røst. Men nu, det er ikke Eders Penge, men det er Eder, vi er efter. Det vilde glæde os, om mange Tusinder af vore fattige Brødre og Søstre fra Skandinavien og de brittiske Øer denne Dag vare med os i disse fjerne Dale, om de ikke havde saa meget, som een Daler tilovers i deres Lomme. De kunde arbeide med deres Hænder med os, ligesom vi have gjort før dem, og begynde at dyrke Jorden, plante Viingaarde og nyde Frugten deraf, bygge Huse og boe i dem; hvor de kunde tilbede vore Fædres Gud efter deres egen Samvittighed, uden Frygt for Pøbel, Lænker, Fængsling og Død. Kan I gjøre det her? om I kan, hvorledes blev Ældste Forsgren og Johnson, der begge ere indfødte Undersaatter af Sverrig, forviste fra det Land, hvori de var født, den sidste i Lænker imellem to Tyve, beskyldt for den gruelige Synd: at have døbt nogle Personer, efter deres eget Forlangende, i Navnet Jesus Christus, til Syndsforladelse. Naar reformeret Præstekunst hersker paa Jorden i saa høi Grad, er der gode Grunde, hvorfor Gud skulde stifte en Indsamling. De, der har mange

Midler og Penge tilovers, efter at have forsynet sig selv godt til Reisen, vil gjøre vel i at hjælpe deres fattige Brødre, som ikke har nok til Reisen, og er lige saa værdige og trofaste og maaskee Herren lige saa kjære, som om de havde Tusinder, og vilde være taknemlig mod Eder alle deres Livs Dage for saadan Hjælp. Sandt nok, I vilde laane dem Brugen af Pengene, men sikkre Eder Herrens Velsignelse og de Fattiges Bønner over Eder, hvilket er bedre end Guld. De Rige bør glæde sig, ikke fordi de blive fattige, men fordi de har hjulpet de Trængende. De Fattige bør glæde sig, ikke fordi de blive ophøiede, men fordi Herren har hørt deres Bønner og virket paa deres Hjerter, som havde Evne til at gjøre Udvei til deres Befrielse, og de bør være taknemlig for saadan betimelig Hjælp og aldrig glemme deres Velgjørere.

Naar Eders Navne ere indskrevne og Eders Plads paa Skibet sikkret, vil I blive nærmere underrettet angaaende Eders Organisation og hvad Beløb der behøves til, ved en paalidelig Agent, at kjøbe Vogne og Trækdyr o. s. v. til Reisen igjennem Ørken over de store Slætter og Bjergene til Store Salt-Søe Dal.

Eders Broder o. s. v.

W. Snow.

Instrux for Bogvæsenet.

Vi skal conferere Regnskab med Agenterne den sidste Marts, Juni, September og December, og en Liste over Contorets Tilgodehavende vil blive trykt i Stjernen hver Gang.

Hver Conferenze bør vælge To til at gjennemsee og afgjøre Agentens Regnskab med os; og det paa den samme Dag, som vi conferere vort Regnskab med Conferenzerne.

Disse to Revisorer bør hver Gang opgive hvor meget der da er i Behold af Bøger og Penge. Bøgerne vurderes efter den Priis, som svares til dette Contor. De bør opbevare disse Optegnelser til de seer Stjernen med Listen over hvad der skyldes Contoret, og da sammenligne dem dermed, og enten det stemmer eller ikke, melde Resultatet til Conferenzens Præsident.

Dersom det ikke stemmer overeens med Listen, bør Præsidenten og de To tilsammen undersøge Agentens Regnskabsbog. Alle Regninger, sendt fra Contoret til Agenten i Qvartalets Løb, bør confereres med det godskrevne, og „Betalingslisten" i Stjernen bør eftersees og confereres med Debeterne. Den sidste Indbetaling til os vil udkomme i samme Stjerne som „Gjeldslisten."

Hvis deres Regning ikke stemmer med vores i Stjernen, bør Præsidenten skrive til os, at vi maa faae vide, om der er nogen Feil i vore Bøger. Men om deres Regning stemmer med vores, og Agenten ikke har Bøger eller Penge nok til at svare dertil, saa ligger Feilen hos ham.

Naar Agenten melder sig i Besiddelse af rede Penge, bør de strax sendes til Cortoret.

Ingensomhelst Bogagent er bemyndiget til at sælge Bøger eller Skrifter paa Credit. Om nogen Agent gjør det, da er han ansvarlig for Beløbet, og saadan privat Gjeld bør ikke agtes ved hans Regnskabs Eftersyn.

Contorets Tilgodehavende.

	Rbd.	Mk.	Sk.
Kjøbenhavns Conferenze (N. Petersen)	30	2	3.
Aalborgs Conferenze (N. Christiansen)	143	3	12.
Lollands Conf. (J. Svensen)	45	5	8.
Frederits Conf. (J. Larsen)	32	2	6.
Bornholms Conf. (O. Folkman	56	1	7.
Brevig Conf. (Ahmanson)	371	1	10.
S. Larsen (Østerriisøer)	1	3	6.
S. Hansen (Christianshavn)	19	„	7.
Aagreen (Møen) . . .	9	3	15.
Gudmundsen (Island) .	16	2	9.
Skouby (Aarhuus) . .	11	5	10.
Jensen	1	1	8.
Bruhn (Sjælland) . .	27	„	10.
Johnsen (Gefle) . . .	10	„	„
Copson	4	„	12.
L. Jensen (Fyen) . . .	22	4	4.
Summa	308	3	15.

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	308	3	15.
Berg (Lund)	3	4	„
O. C. Nielsen	3	2	„
J. Hansen (Odense . .	6	„	4.
F. Dorius	10	3	8.
Holmsted (Ystad) . . .	5	1	8.
W. Andersen	17	„	„
Thorup	60	„	12.
H. F. Petersen . . .	72	3	2.
Jørgensen	1	3	„
H. Christensen	3	„	6.
C. Larsen	15	3	14.
H. C. Hansen	2	2	8.
C. Christiansen . . .	8	„	6.
H. Hansen	1	5	„
Møller	12	4	„
P. Madsen	5	1	4.
Winberg (Sverrig) . .	22	„	12.
Sørensen	3	1	8.
P. Nielsen	4	„	4.
Summa	1059	5	15.

Sand Frihed bestaaer deri, at ethvert Menneske gjør hvad det vil, uden at forurette noget andet.

Læg Dine Planer med Viisdom, udfør dem med Bestemthed, og lad Udfaldet blive hvad det vil, saa har Du gjort Din Pligt.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.